

ли да го придумват да се откаже, но Христо не искал и да чуе. Сбогувал се, излязъл и хванал гората.

Хубаво, ама султанът се научил и изпратил свои хора подире му. Те го срещнали до кладенчето под Крапавия камък и му отрязали дясното ухо- да му е минкиш/обеца/ на ухото. Сетне го пуснали. Христо много се уплашил и вече не посмял да става хайдутин, ама му останало името Войводата. Пък кладенчето сетне го нарекли Войводка.

146. МЕСТНОСТТА КАЛИНКА

В Исерлий имало една много хубава мома Калинка. Харесвали я много момчетии, но като почнали да я задирят няколко хайдутина, всички са отдръпнали. На една седянка Калинка рекла на хайдутите: "Щом всичките ма искате, изнесете ма на ръце в гората. Там ще си избира онзи от вас, когото харесвам".

Съгласили се хайдутите. Още същата вечер я грабнали и я понесли на ръце към гората. А пътят до там е ямач след ямач. Кистисал ли един хайдутин да носи Калинка- грабва я друг. И тъй вървели без да си почиват. Как я носили, как я крепили хайдутите, как я стискали в прегръдките си, не се знае, но като стигнали на сборището що да видят- Калинка била умряла. Без никой да продума хайдутите снели калпаците. Изкопали със сабите си гроб и турили в него мома Калинка. Разбрали орисията си и поели из гората да мъстят на душмани. А местността, в която е погребано момичето и днес се нарича Калинка.

147. ДЯДО РАДКОВ ГРОБ

То било твърде отдавна, откоleshна работа. В нашето село Исерлий се ширел само един султан. Той имал чирак на име дядо Радко. Дядо Радко нямал, дето се казва, ни дете, ни коте и работел по къра от мрак до мрак.

Дошла есен. Един ден дядо Радко взел една султанска кола и заедно с други свои комшии отива в гората за дърва. Разпрегнали колята на Дюза. Натририли воловете и са пръснали из гората да секат дърва. Като натоварили тръгнали да си търсят добитъците. Всичките си докарали воловете, само дядо Радко не можал да си намери единия вол. Хукнал дядо Радко да дири вола. Къде не ходел, къде не скитал, няма го и няма го!

Както урадисвал вола без да ще излиза на една полянка. В средата ѝ имало едно дърво. Под него огнище, край което седели около двацет хайдутина. Ахнал от страх дядо Радко, стъписаал се и тръгил да бяга назад. Хайдутите скочили и почнали да му викат. Той не се спрял, а побягнал. От страх каталясал и се запъхтял по ямача. Настигнали го хайдутите и го хванали. Завели го на поляната. Попитали го що ще тука по туй време. Дядо Радко им разправил, че е султански чирак и другата работа, но хайдутите не го повярвали. Набързо се посъветвали и решили